

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci:

žalobkyně: **M. H.**
bytem X. k., L. n. L.
zastoupena opatrovníkem městem Lysá nad Labem
sídlem Husovo náměstí 23, 289 22 Lysá nad Labem

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

za účasti: **U. I., a. s.**
sídlem N., L., P.
zastoupena advokátem Mgr. Martinem Bělinou
sídlem Pobřežní 370/4, 186 00 Praha 8

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 22. 3. 2016, č. j. 041728/2016/KUSK, sp. zn. SZ 033568/2016/KUSK REG/LP,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2016, č. j. 041728/2016/KUSK, sp. zn. SZ 033568/2016/KUSK REG/LP, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 750 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou ke zdejšímu soudu domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl pro opožděnost její odvolání ze dne 10. 11. 2010 proti rozhodnutí Městského soudu Lysá nad Labem, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“),

ze dne 22. 8. 2000, č. j. výst. 1086/71/00/Ja. Stavební úřad tímto rozhodnutím společnosti U. T., a. s. (právní předchůdce osoby zúčastněné na řízení), povolil stavbu výrobní haly s administrativou na pozemcích parc. č. X, X a X (nyní st. 2905) v k. ú. L. n. L..

2. Žalobkyně namítá, že její odvolání nebylo opožděné, neboť je třeba vycházet z tehdy platných zákonů. Jako dotčená osoba byla žalobkyně ze zákona účastníkem řízení a nejenže neměla možnost se v řízení vyjadřovat, ale rozhodnutí jí ani nebylo oficiálně doručeno. Prvostupňové rozhodnutí nikdy nenabýlo právní moci. Žalobkyně je vlastníkem pozemku p. č. X o celkové výměře 7 290 m², který stavebník oplotil a nelegálně jej užívá ke svému podnikání, za užívání nic neplatí. Žalobkyně od roku 1992 podala v této věci několik žalob k Okresnímu soudu v Nymburce, do současnosti bylo žalobkyni přiznáno cca 10 % žalované částky. Žalobkyně poukazuje též na to, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval napojením stavby na síť.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě předně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl dále, že žalobkyně nebyla v době projednávání stavby účastníkem daného řízení, stavební úřad dospěl k závěru, že její práva nemohou být povolovanou stavbou přímo dotčena a nezahrnul ji do okruhu účastníků, a rozhodnutí jí proto nebylo zasíláno. Stavba výrobní haly s administrativou byla realizována a kolaudována na základě povolení (kolaudační rozhodnutí nabylo právní moci v březnu 2001), v roce 2007 bylo vydáno územní rozhodnutí na přístavbu stávající výrobní haly. Stavební povolení bylo vydáno v roce 2009, přičemž odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto pro nepřipustnost. Žalobkyně následně podala odvolání proti původnímu rozhodnutí o povolení stavby výrobní haly s administrativou, které bylo v roce 2011 zamítnuto jako nepřipustné. Poté, co rozhodnutí o zamítnutí odvolání zrušil Městský soud v Praze, žalovaný opětovně zamítl odvolání pro nepřipustnost. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Praze (sp. zn. 46 A 52/2013), jeho rozsudek však následně zrušil Nejvyšší správní soud. V návaznosti na právní názor Nejvyššího správního soudu Krajský soud v Praze zrušil rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Dále žalovaný uvedl, že žalobkyně sice neměla možnost uplatňovat svá práva v průběhu stavebního řízení, mezi jehož účastníky nebyla zahrnuta, nelze však pominout skutečnost, že žalobkyně se vši pravděpodobností věděla o výstavbě haly. Mohla se seznámit se spisem, což nikdy neučinila. Žalovaný se proto zabýval otázkou včasnosti odvolání. Žalobkyně se o existenci rozhodnutí a o jeho obsahu dozvěděla 18. 1. 2010, jak sama uvedla. Odvolání tak bylo podáno cca 10 měsíců poté, co se s rozhodnutím seznámila, a proto je opožděné.
4. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně nesouhlasí s jeho tvrzením, že se o rozhodnutí stavebního úřadu dozvěděla dne 18. 1. 2010. Uvádí, že při jednání u Krajského soudu v Praze dne 19. 1. 2016 soud avizoval nařízení dalšího jednání, následně však bez zjišťování dalších skutečností ve věci dne 24. 2. 2016 rozhodl. Dále poukazuje na to, že krajský soud je stále vázán rozhodnutím Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 12/2016-46.
5. Osoba zúčastněná na řízení, která je současným vlastníkem pozemku p. č. st. X v k. ú. L. n. L., ve vyjádření k žalobě nesouhlasí se závěrem žalovaného, že žalobkyně měla být účastníkem řízení. Jak krajský soud, tak Nejvyšší správní soud stran aktivní legitimace žalobkyně k podání odvolání žalovanému pouze vytkly, že závěr, že žalobkyně není účastníkem řízení, nedostatečně odůvodnil. Soudy však nedospěly k závěru, že by žalobkyně byla účastníkem řízení, učinil tak až žalovaný, který uvedl, že v širších souvislostech mohlo dojít k dotčení práv žalobkyně. S tím osoba zúčastněná nesouhlasí, nadto žalovaný ani neuvedl, v čem širší souvislosti shledává. Pokud by soud i přes to

dovodil aktivní legitimaci žalobkyně k podání odvolání, ztotožňuje se osoba zúčastněná se závěrem žalovaného stran opožděnosti odvolání. I rozhodnutí správního orgánu, které nebylo formálně řádně doručeno (oznámeno) účastníku řízení, může nabýt právní moci [§52 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád č. 71/1967 Sb.“), § 73 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád z roku 2004“)], nastane-li fikce oznámení rozhodnutí. Je-li účastník opomenut při oznamování rozhodnutí, nastane fikce k okamžiku, k němuž je bezpečně zjištěno, že opomenutý účastník seznal obsah rozhodnutí. Od tohoto momentu mu počínají běžet lhůty pro podání opravných prostředků. Nelze zvrátit právní moc rozhodnutí jen proto, že některému z účastníků nebylo rozhodnutí řádně oznámeno, jestliže takový účastník znal obsah rozhodnutí. Žalobkyně bydlí na adrese v těsné blízkosti stavbou dotčeného pozemku, musela tak bez jakýchkoli pochybností vědět o výstavbě haly, a to od okamžiku zahájení výstavby v roce 2000, nejpozději pak v roce 2001, kdy byla stavba kolaudována. Přístavby haly probíhaly v roce 2009. Dále žalobkyně vedla řadu soudních sporů stran dotčených pozemků s právním předchůdcem osoby zúčastněné. Nejpozději se žalobkyně bez jakýchkoli pochybností dověděla o rozhodnutí stavebního úřadu v souvislosti s řízením vedeným Okresním soudem v Nymburce pod sp. zn. 6 C 805/2003. Osoba zúčastněná neshledává pochybení v postupu žalovaného, který při posouzení okamžiku, kdy se žalobkyně nejpozději dozvěděla o rozhodnutí, vyšel ze samotného podání žalobkyně, v němž uvedla, že stavební povolení získala již 1. 8. 2010 a dozvěděla se o něm ze spisu Krajského soudu v Praze sp. zn. 28 Co 459/2009. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobkyně věděla o výstavbě haly od samého počátku, neboť její pozemky byly dotčeny soudními spory s osobou zúčastněnou a její právní předchůdkyní již od roku 1992, a to zejména stran soukromoprávních plnění za užívání těchto pozemků či ve vztahu k zřizování věcných břemen. Žalobkyně tak o předmětném rozhodnutí stavebního úřadu musela vědět od samého počátku, odvolání však podala až 10 měsíců ode dne, kdy se o něm dle svých vlastních slov dověděla, resp. více než 10 let poté, co bylo rozhodnutí vydáno, a 9 let po realizaci stavby. Osoba zúčastněná se ztotožňuje rovněž se závěrem žalovaného, dle něhož nemohlo účastenství žalobkyně či včasnost jejího odvolání ovlivnit stavební povolení z 22. 8. 2000. Případné účastenství žalobkyně v řízení by nemělo žádný vliv na rozhodnutí stavebního úřadu. Důvodem podání žaloby není ani tak vydání stavebního povolení, ale skutečnost, že jsou pozemky dle žalobkyně nelegálně a bezplatně užívány. Žalobkyně podala odvolání proti stavebnímu povolení až poté, co byla neúspěšná se soukromoprávními nároky, odvolání tak má sloužit k cílené šikaně za účelem domoci se jakýchkoli dalších plnění nad rámec neúspěšných soudních sporů. Oproti tomu osoba zúčastněná je v dobré víře ve věcnou správnost a zákonnost pravomocného rozhodnutí, které bylo základem navazujících skutkových a právních jednání. V případě zpochybnění právní moci by byla dotčena nejen osoba zúčastněná, ale rovněž řada třetích osob.

6. Rozsudkem Okresního soudu v Nymburce ze dne 26. 5. 2017, č. j. 10 Nc 785/2015-260, ve znění rozsudku Krajského soudu v Praze 19. 10. 2017, č. j. 24 Co 292/2017-301, byla žalobkyně omezena ve svéprávnosti, a to mimo jiné i jde-li o právní jednání týkající se správy nemovitostí a nakládání s nimi, a současně jí byl jmenován opatrovník. Proto soud v dalším řízení jednal s opatrovníkem žalobkyně, který se však přes výzvu soudu k žalobě nevyjádřil.
7. Krajský soud v Praze z předloženého správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro posouzení věci:

8. Dne 22. 8. 2000 vydal stavební úřad pod č. j. výst/1086/71/00/Ja rozhodnutí, kterým společnosti U. T. povolil stavbu výrobní haly s administrativou na pozemcích parc. č. X, X a X (nyní st. p. X) v k. ú. L. n. L.. V řízení před stavebním úřadem nebyla žalobkyně zařazena do okruhu účastníků řízení a rozhodnutí jí nebylo doručováno. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 9. 11. 2010 odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 1. 2011 zamítl jako nepřipustné. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze, který dne 8. 10. 2012 výše uvedené rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 8. 10. 2012, sp. zn. 10 A 68/2011, zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.
9. Dne 22. 2. 2013 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. 027148/2013/KUSK, kterým odvolání žalobkyně opět zamítl jako nepřipustné. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně v průběhu řízení, které probíhalo v roce 2000, neuplatnila požadavek, aby byla zařazena do okruhu účastníků řízení. Poukázal na to, že pozemek žalobkyně přímo nesousedí se stavebním pozemkem a její vlastnické právo nebylo stavbou přímo dotčeno, odkázal dále na zařazení pozemku žalobkyně v územním plánu coby pozemku s využitím „průmyslová výroba“ a uzavřel, že podle definice účastenství podle tehdy platného zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), žalobkyně účastníkem řízení nebyla. I kdyby žalobkyně byla účastníkem stavebního řízení, pak by její odvolání bylo opožděné s ohledem na § 84 odst. 1 správního řádu z roku 2004. Žalobkyně podala odvolání dne 10. 11. 2010, ale v jiném řízení ukončeném rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 18. 8. 2009, č. j. SÚ/1061/09/ČÍ-5, proti němuž podala dne 3. 2. 2010 odvolání, již uvedla, že nikdy nedala souhlas ke stavbě původní haly na pozemku st. p. X v k. ú. L. n. L.. Z uvedeného lze dovodit, že odvolatelka o rozhodnutí věděla minimálně dne 3. 2. 2010, třicetidenní lhůta tak marně uplynula dne 5. 3. 2010. Napadené rozhodnutí bylo posledním účastníku řízení oznámeno 20. 9. 2000, z čehož plyne, že obě lhůty stanovené v § 84 odst. 1 správního řádu z roku 2004 marně uplynuly a proto by bylo odvolání opožděné.
10. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou, kterou zdejší soud zamítl rozsudkem ze dne 6. 2. 2015, č. j. 46 A 52/2013-38. Konstatoval, že žalovaný chyboval při posouzení otázky účastenství žalobkyně v řízení před stavebním úřadem. Žalovaný vycházel nesprávně z restriktivního výkladu pojmu „sousední pozemek“, podle kterého by sousedním pozemkem byl pouze pozemek mající se stavebním pozemkem společnou hranici. Žalovaný nedostatečně odůvodnil svůj závěr, že žalobkyně není vlastníkem sousedního pozemku a její vlastnické právo není stavbou přímo dotčeno, a pochybil, pokud odvolání žalobkyně bez dostatečného odůvodnění zamítl jako nepřipustné. Přes uvedené pochybení krajský soud rozhodnutí žalovaného nezrušil, neboť odvolání žalobkyně posoudil současně jako opožděné. Na běh odvolací lhůty a její délku aplikoval § 54 odst. 3 správního řádu č. 71/1967 Sb. s tím, že za oznámení rozhodnutí lze považovat i jiný postup, na základě kterého se žalobkyně o rozhodnutí a jeho podstatném obsahu dozvěděla. Zdejší soud uvedl, že v projednávané věci bylo rozhodnutí stavebního úřadu vydáno v roce 2000 a během následujících let byla stavba realizována, o čemž žalobkyně nepochybně věděla. Dne 3. 2. 2010 uvedla v jiném správním řízení v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu č. j. SÚ/1061/09/ČÍ-5, že nikdy nedala souhlas ke stavbě haly na daném pozemku. Z výše uvedeného je zřejmé, že nejpozději dne 3. 2. 2010 žalobkyně prokazatelně věděla, že ve vztahu ke shora uvedené stavební parcele bylo vydáno rozhodnutí, jímž byla povolena stavba haly.

11. Ke kasační stížnosti žalobkyně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12. 11. 2015, č. j. 5 As 67/2015-54, citovaný rozsudek zdejšího soudu zrušil. Neztotožnil se s hodnocením opožděnosti odvolání, jak jej učinil krajský soud. Uvedl, že „*ve správním spise, který byl soudu předložen, se totiž nenachází žádná písemnost, ze které by bylo možno zjistit, že stěžovatelka učinila dne 3. 2. 2010 podání v jiné správní věci. Nejvyšší správní soud shledává zásadní deficit v tom, že spis neobsahuje tvrzené odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu č. j. SÚ/1061/09/ČÍ-5 ani jinou písemnost, ze které by bylo možno usoudit, že stěžovatelka měla již v období před podáním odvolání dostatek relevantních informací a povědomost o vydaném stavebním povolení tak, aby bylo možné od této doby počítat běh odvolací lhůty dle § 54 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb. Takový závěr by bylo možno učinit teprve poté, byla-li by součástí spisu písemnost či jiný důkaz, z jehož obsahu by takové skutečnosti zjevně vyplývaly. K tomu, aby opomenutý účastník řízení seznal s dostatečnou jistotou obsah vydaného rozhodnutí, musí však též především vědět, kdy a kým bylo vydáno, jak jej lze identifikovat, ale také, jakým způsobem a rovněž v jakém rozsahu mu takové rozhodnutí zasahuje do jeho práv (obsah odůvodnění). Důkazní břemeno, tzn. prokázání skutečnosti, že se v daném případě stěžovatelka s obsahem rozhodnutí v požadovaném rozsahu seznámila, leží přitom na správním orgánu. V dané věci však žalovaný břemeno důkazní neunesl, tvrdil-li s ohledem na obsah odvolání stěžovatelky v jiném správním řízení, že věděla o existenci stavebního povolení již dne 3. 2. 2010, přitom k tomuto tvrzení nedoložil žádný důkaz.*“
12. Následně zdejší soud rozsudkem ze dne 24. 2. 2016, č. j. 46 A 52/2013-90, rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2013, č. j. 027148/2013/KUSK, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovanému vytkl, že nesprávně posoudil postavení žalobkyně jako účastnice řízení o vydání stavebního povolení, nedostatečně prověřil, kdy se dověděla o obsahu rozhodnutí o povolení stavby výrobní haly, a aplikoval na délku odvolací lhůty opomenutého účastníka nesprávný právní předpis. Žalovaný poté, co mu byla věc vrácena k dalšímu řízení, vydal žalobou napadené rozhodnutí, jímž zamítl odvolání žalobkyně pro opožděnost. Nejprve posuzoval postavení žalobkyně jako účastníka stavebního řízení, přičemž dospěl k závěru, že stavební úřad nesprávně, resp. nedostatečně, vyhodnotil možnost přímého dotčení práv žalobkyně, která měla být účastníkem řízení, neboť v širších souvislostech mohlo dojít k dotčení jejích práv. Při posuzování včasnosti odvolání vyšel z § 54 odst. 3 správního řádu č. 71/1967 Sb. Žalobkyně podala odvolání proti stavebnímu povolení dne 9. 11. 2010, tj. po uplynutí cca 10 měsíců ode dne, kdy dle svého vyjádření získala rozhodnutí stavebního úřadu. Vyšel přitom z data tvrzeného žalobkyní v odvolání podaném dne 3. 2. 2010, podle něhož se jí „*rozhodnutí – stavební povolení dostalo do ruky 18. 1. 2010.*“
13. Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných námitek, přičemž vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
14. Soud v dané věci předesílá, že předmětem řízení o této žalobě může být pouze posouzení toho, zda žalovaný postupoval správně, pokud odvolání žalobkyně zamítl jako opožděné. Rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro nepřipustnost nebo opožděnost

není rozhodnutím, v němž by se správní orgán, a tudíž ani soud, věcně zabýval odvolacími námitkami.

15. Jak plyne z výše již uvedené rekapitulace průběhu předchozích správních a soudních řízení v dané věci, s ohledem na závěry zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2015, č. j. 5 As 67/2015-54, vyvstal v dané věci spor mimo jiné o to, kdy žalobkyně získala řádnou vědomost o obsahu stavebního povolení tak, aby se mohla dostatečně a účinně oprávněným prostředkem bránit. V návaznosti na tyto závěry Nejvyššího správního soudu pak zdejší soud ve svém zrušujícím rozsudku žalovanému uložil, aby v dalším řízení dokazováním zjistil, zda žalobkyně měla být účastníkem správního řízení či nikoli. Pokud by dospěl k závěru, že žalobkyně měla být účastníkem řízení, aby pak zjistil, kdy se žalobkyně o vydání stavebního povolení ve smyslu výše uvedeném dozvěděla. Jak zdejší soud v rámci závazného právního názoru určenému žalovanému výslovně konstatoval: *„[p]okud provedeným dokazováním nebude možné o době, kdy již měla žalobkyně o obsahu stavebního povolení alespoň základní informace, nic dalšího zjistit, nezbude žalovanému, než odvolání žalobkyně projednat jako odvolání podané včas účastníkem řízení (pokud samozřejmě bude zjištěno, že s ní mělo být v řízení před správním orgánem 1. stupně jednáno jako s účastníkem řízení) a vypořádat se se všemi námitkami, které v odvolání uvedla“.*
16. V této souvislosti je na místě připomenout (byť žalovanému je to jistě známo), že v řízení, v němž vydal shora citovaný zrušující rozsudek, si zdejší soud vyžádal i správní spis ve věci č. j. SÚ/1061/09/ČÍ-5, týkající se stavby přístavby sporné výrobní haly společnosti U. T., jehož součástí je právě odvolání, které žalobkyně podala dne 3. 2. 2010 a na něž žalovaný odkazuje v předchozím rozhodnutí i v rozhodnutí napadeném nyní projednávanou žalobou. Soud si pak mimo jiné obstaral i rozsudek zdejšího soudu č. j. 28 Cdo 459/2009-627, o kterém se žalobkyně v odvolání ze dne 3. 2. 2010 zmiňuje jako o zdroji, ze kterého zjistila, že přístavba haly byla povolena a související spis Okresního soudu v Nymburce sp. zn. 6 C 805/2003. V tomto ohledu lze připomenout, že ve zmiňovaném odvolání žalobkyně se výslovně konstatuje: *„Dne 18. 1. 2010 se mi dostalo do ruky „Rozhodnutí – stavební povolení“. Získala jsem tuto písemnost ze soudního spisu Krajského soudu v Praze č. j. 28 Co 459/2009. V 15ti denní lhůtě podávám odvolání, neboť jsem dotčenou osobou a měla jsem být obesaána jako účastník řízení. Jsem vlastníkem bezprostředně sousedícího a tudíž dotčeného pozemku X (PK) o výměře 7.290 m² v k. ú. L. n. L.. U. T. a.s. tento můj pozemek užívá ke svým záměrům, i když bez právního důvodu. Stavební povolení je na „Přístavbu stávající výrobní haly“. Nikdy jsme jako vlastníci výše uvedeného pozemku nedali souhlas ke stavbě původní haly, tudíž ani žádných sítí (kanalizace, vodovod, elektrické sítě) či jiných zařízení. Nikdy jsem neměla možnost nahlédnout do spisu, zúčastnit se jednání a vznášet připomínky. Byla jsem zkrácena na svých právech.“*
17. V návaznosti na to pak zdejší soud v předchozím (zrušujícím) rozsudku v dané věci výslovně konstatoval (zvýraznění doplněno), že *„[z] citovaných listin soud musel učinit závěr, že nic nevypovídají o datu nebo době, kdy se žalobkyně dověděla o vydání stavebního povolení na stavbu výrobní haly společnosti U. T. a.s. (...) Závěr žalovaného o informovanosti žalobkyně o obsahu rozhodnutí o povolení stavby odporuje závěru, který vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu č. j. 2 As 25/2007-118“.*
18. Z předložených spisových podkladů, které žalovaný k výzvě k předložení úplného správního spisu soudu zaslal v řízení o nyní projednávané žalobě, pak nikterak nevyplývá, že by žalovaný po vrácení věci k dalšímu řízení prováděl jakékoliv zjišťování či

dokazování, přesto odvolání žalobkyně opětovně zamítl, a to pro opožděnost. V odůvodnění napadeného rozhodnutí v návaznosti na závazný právní názor soudu posoudil otázku, zda žalobkyně měla být účastníkem řízení. Následně pak v rámci úvahy, kdy se žalobkyně mohla seznámit s obsahem odvoláním napadeného rozhodnutí, pouze zrekapituloval již zmiňované odvolání žalobkyně (v jiné věci) podané dne 3. 2. 2010 a konstatoval, že přestože Krajský soud v Praze ve zrušujícím rozsudku uvedl, že ve spisu Okresního soudu v Nymburce (ani v jeho přílohách) není založeno rozhodnutí stavebního úřadu o povolení haly, nemá žalovaný důvod pochybovat o tvrzení žalobkyně (uvedené právě v odvolání podaném dne 3. 2. 2010), že se jí rozhodnutí „*dostalo do ruky*“ dne 18. 1. 2010. Jinak řečeno, přestože krajský soud v předchozím zrušujícím rozhodnutí zavázal žalovaného k určitému procesnímu postupu a výslovně konstatoval, že listiny, které měl k dispozici, nic nevypovídají o tom, že se žalobkyně se stavebním povolením na spornou halu seznámila ve smyslu citovaných závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, žalovaný opětovně na základě téže listiny dospěl k závěru, že z ní lze dovodit, kdy se žalobkyně s uvedeným rozhodnutím stavebního úřadu seznámila. Je sice pravdou, že zdejší soud se v předchozím rozhodnutí z citovaného odvolání zaměřil především na žalovaným zdůrazňovaná slova žalobkyně, že „*ke stavbě haly nikdy nedali souhlas*“, zatímco v dalším řízení žalovaný akcentuje slova žalobkyně z citovaného odvolání, podle nichž se jí „*rozhodnutí – stavební povolení dostalo do ruky*“. Zde je nicméně třeba poukázat na to, že citovaný závěr zdejšího soudu z předchozího zrušujícího rozsudku byl zjevně zobecnující (nevztahoval se pouze na část jedné věty citovaného podání žalobkyně), především pak nelze přehlédnout, že žalovaný v nyní napadeném rozhodnutí nikterak nevysvětluje (a z textu odvolání žalobkyně to výslovně neplyne) proč za zmiňované „*rozhodnutí - stavební povolení*“ považuje právě stavební povolení haly samotné, a nikoliv stavební povolení na přístavbu haly (tomu by přitom spíše odpovídalo datum podání odvolání i výslovné konstatování, že „*Stavební povolení je na Přístavbu stávající výrobní haly*“).

19. S ohledem na výše uvedené je tedy třeba konstatovat, že postup žalovaného je zjevně rozporný s právním názorem krajského soudu vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku, který žalovaný nerespektoval. Přestože soud výslovně konstatoval, že z jím citovaných listin musel učinit závěr, že nic nevypovídají o datu nebo době, kdy se žalobkyně dověděla o vydání stavebního povolení na stavbu výrobní haly, žalovaný v dalším řízení z týchž listin toto datum dovodil. Jak přitom plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2009, č. j. 4 Azs 72/2008-100, nerespektování závazného právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozsudku krajského soudu představuje natolik závažné porušení procesních předpisů správním orgánem, že k němu soud musí přihlédnout i bez námítky. Opačný přístup by znamenal nepřípustnou erozi významu závazného právního názoru, jehož dodržení by soud bez příslušného žalobního bodu vůbec nemohl zkoumat. Ve prospěch přezkoumání dodržení závazného právního názoru z úřední povinnosti pak svědčí i zásady procesní ekonomie, rychlosti a efektivnosti soudního přezkumu správních rozhodnutí: jsou-li splněny podmínky řízení a podání nevykazuje vady, soud nejprve posoudí, zda správní orgán respektoval v dané věci vyslovený závazný právní názor, a při negativním zjištění přistoupí bez dalšího ke kasaci napadeného rozhodnutí. Řízení tak bude rychlejší, hospodárnější a efektivnější.
20. Přestože si je Krajský soud v Praze velmi dobře vědom obtíží, které v souvislosti s tímto řízením s ohledem na datum vydání napadeného prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu žalovanému vyvstávají a vnímá i komplikace pro osobu zúčastněnou na řízení,

nemohou tyto okolnosti převážet nad hlediskem zákonnosti, jejíž dodržování je soud povinen střežit. S ohledem na výše uvedené pak nezbývá, než napadené rozhodnutí žalovaného zrušit pro vady řízení bez jednání za užití § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení tedy bude především nutné, aby žalovaný respektoval názor soudu vyslovený v předchozím zrušujícím rozsudku a provedením dokazování zjistil, kdy se žalobkyně seznámila s obsahem rozhodnutí ve smyslu požadavků citované judikatury rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Pokud nebude možné o době, kdy již měla žalobkyně o obsahu stavebního povolení alespoň základní informace, nic dalšího zjistit, nezbude žalovanému, než odvolání žalobkyně projednat jako odvolání podané včas účastníkem řízení a vypořádat se se všemi námitkami, které žalobkyně v odvolání uvedla.

21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšné žalobkyni přiznal soud náhradu nákladů řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši 750 Kč.
22. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Jelikož krajský soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, bylo o jejím právu na náhradu nákladů řízení rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve III. výroku tohoto rozsudku.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. června 2018

JUDr. Milan Podhrázký v. r.
předseda senátu